

gelse, til erklæring afgives, som massekrav. Til forskel fra betænkningssudkastet vil der altså, når boet vælger ikke at indtræde i lejekontrakten, kun blive et massekrav for udlejer, hvis han inden boets afgørelse har fremsat forlangende herom, og boet kan altid undgå massekrav i venteperioden ved at afgive sit svar på „udlejerens forespørgsel“ straks. Da en udlejer i alle tilfælde først kunne disponere over de udlejede lokaler, når de er ryddeliggjort, har ministeriet ment, at lejen kun bør være massekrav for tiden, indtil boet erklærer, at det ikke vil indtræde i kontrakten. Om tømning af lokalene gælder da de almindelige regler om ryddeliggørelsen ved ophør af lejemaal.

Til § 63.

Ligesom ved lejekontrakter er det efter gældende ret reglen, at boet indtræder automatisk i kontrakter om faste tjenesteforhold, jfr. nærmere betænkningen s. 138. Dette antages imidlertid ikke at betyde, at boet derved bliver forpligtet til at betale den ansatte hans løn som massekrav. Derimod er den ansatte ikke blot som følge af konkursen berettiget til at anse sit ansættelsesforhold for ophørt.

Stk. 1 giver bostyret en forskrift om, at det snarest muligt bør træffe afgørelse om, hvorvidt det vil indtræde i arbejdsaftaler med personer, der er ansat i skyldnerens erhvervsvirksomhed. Det er af stor betydning for de ansatte at vide, om de kan fortsætte deres arbejde, eller om de straks må søge anden beskæftigelse. Indtræder boet i aftalen, bliver lønkravet for tiden efter konkursdekretets afsigelse massekrav, jfr. forslaget § 56, stk. 2. Sikkerhed kan efter § 57, stk. 2, kræves for lønnen for en aflønningsperiode, for ugelønnede en uge, for månedslønnede en måned, medmindre den ansatte lønnes forud. Sikkerheden skal stilles uden ugrundet ophold, og det må her forstås som med meget kort varsel, idet den ansatte ellers efter princippet i § 54 kan nægte at arbejde, før sikkerheden er stillet.

Stk. 2 svarer til betænkningssudkastets § 61, stk. 2. Beslutter boet ikke at ville indtræde i arbejdsaftalen, er krav på arbejdsvederlag for tiden fra konkursdekretets afsigelse til boets erklæring dog alligevel massekrav.

Stk. 3 er med en redaktionel ændring i overensstemmelse med stk. 3 i betænkningssudkastets § 61.

Til kapitel 8.

§§ 64-81 svarer med de nedenfor anførte ændringer til betænkningssudkastets §§ 62-80.

Bestemmelsen i betænkningssudkastets § 64 om omstødelse af afkald på ret til ægteskabeligt fælles-

eje er ikke medtaget i lovforslaget, da justitsministeriet finder det mest hensigtsmæssigt, at eventuel indførelse af en sådan regel afventer resultatet af de overvejelser om den ægteskabelige formueordning, som foregår i det af ministeriet nedsatte ægteskabsudvalg. Omstødelse af et sådant afkald kan derfor efter forslaget kun ske, hvis afkaldet kan anses for en gave, jfr. forslaget § 64.

I betænkningssudkastet anvendes om de enkelte omstødesbestemmelser den udtryksmåde, at de forskellige dispositioner „kan omstødes“. Da dette kunne give anledning til den misforståelse, at der var overladt domstolene et frit skøn over, om en disposition, som i øvrigt opfyldte lovens betingelser for omstødelse, skulle omstødes eller ikke, anvendtes i den ved 1975-loven indsatte bestemmelse i § 28 formuleringen „afkræftes på boets begæring“. Lovforslaget indeholder imidlertid ligesom betænkningssudkastet særlige regler i kapitel 17 om, hvem der kan gøre disse og andre krav gældende ved retssag. Denne adgang tilkommer under visse betingelser også de enkelte kreditorer. Som følge heraf benyttes i lovforslaget udtryksmåden „kan fordres omstødt“.

Til § 67.

Bestemmelsen svarer til betænkningssudkastets § 66.

Da en betaling for at kunne omstødes alene på grund af beløbets størrelse i forhold til skyldnerens situation må være af en sådan karakter, at det er umiddelbart klart, at skyldnerens muligheder for at videreføre virksomheden i afgørende grad er blevet forringet, jfr. betænkningen s. 151, er ordet „betydeligt“ i udkastets formulering af lovtæksten erstattet med „afgørende“. Ved en redaktionel ændring er det tydeliggjort, at forudsætningen om, at betalingen ikke under hensyn til omstændighederne fremtrådte som ordinær, retter sig mod alle de tre i 1. stykke nævnte tilfælde.

Til § 71.

Bestemmelsen svarer til § 70 i betænkningssudkastet.

Efter den gældende bestemmelse i konkurslovens § 23, stk. 1, der er en afkræftelsesregel med omvendt bevisbyrde for insolvens og ond tro, kan den sikkerhed, som opnås ved udlæg, bringes til ophør, hvis udlægget er sket på grundlag af et forlig, som er indgået inden for de sidste otte uger før fristdagen, eller på grundlag af en dom, som er afsagt i en sag, der er anlagt inden for denne otte ugers-frist. Efter § 23, stk. 2, har udlæg ifølge forlig og dom (samt ud-